

היה נוטל פרק שלישי סוטה

ב:

עין משפט
נר מצוה

כחב וכתב לה אע"ג דנכתבה לשום אשה אחרת דכשר לפוס דחמי
דרב נחמן דר יצחק א"ר האי דקאמר הכא הכא הכא וכתב לה אמר
רחמנא אכל הכא לא כחבי אלא וכתב וזה כחבי בני עשיה וזה
בכרז כל הגט (גיטין דף מד:) מפרש מ"ט פסלין לכל הני גיטין אי
פסלין ונתן ספר כריתות ה"א למעוטי
האיך קמא שנכתב שלא לשום אשה
כתב רחמנא וכתב ואי לא כחבי
אלא וכתב ה"א למעוטי האי שלא איהו
כתב לה אכל פי' ב' נשים דלחוי
אל כתב לה כשר כתב רחמנא וכתב
לה דממעטין היו לו שתי נשים וכו'
אלמלא דממעטין התם מוכתב גרדא
היכא דנכתב לשם אשה אחרת וי"ל
דלאי התם דלא אוריך לרבי למיכתב
אלא ונתן לה ספר כריתות היכא
היו וכתב קרא יתירא למעוטי נכתב
לשם אשה אחרת אכל הכא לאו
יתירא הוא האי וכתב היכא לא
ממעטין מיניה אלא היכא דלא
לכתיב לשם אלות בעולם דכתיב
וכתב את האלות: **הא** בני ר"ע
היא ובזכות סבר דה ברבנן. פירש
ר"י דלשכחן הכי בנכפרי וניכרולמי
בדיא דסבר ר' עקיבא זכות מולה
גבר ניכרולמי מני ר' עקיבא אומר
ואם ר' עקיבא דכרין לטובה
חזן מוז שיהא של פורענות אמר לו
ר"ע אינו לאמר מוכרת עון ושק
היימי אומר דכרין לה אינו אומר
מנחת אומר אלא לטובה אכל
לא היו אמר ר' בדיא דזכות מולה
הוא מוקי לה כרבי דמחני' (לקמן דף כג:)
וסבר לה כרבי שמעון ונראה דלא היה
מזי' לאוקמה כרבי דמדפיס' דרי רישא
לאו ר' יוחנן (עוד איכא למחן פלוגי שבתי
(לעיל דף יב:) דנמחווה דלמי רבי
ורבנן: **לא** טמא מת אלא אפי'
מת עצמו. קשיא לר' דהכל משמע
ממני מת חמור מטמא מת הנכנס
ובפיקי תבול' דעירובין כסופו וד'
(דף:) אמר רב עובי בר קיסא אמר
שמואל המכניס טמא שרץ במקדש
עויד שרץ עלמיו פטור שאלמא מוכר
עויד נקבה שחלמו מי שיש לו טהרה
מנקוה ומה נמי אין לו טהרה מנקוה
פירש' למחן דהס' מיידי ממניס שרץ
שלא נגע בו ושרץ לא מטמא במשא
והכי נקט נמי שרץ ולא נבילה דלא
טמא המכניס תיפוק ליה משום
גופו שיהי נקט טמא שרץ במקדש
והכא ה"פ ולע' טמא מת בללד
אמר לאחר שפירש מן הטומאה
אלא אפי' מת עלמיו דהויא טומאה
מחבורין דמכניסו דחמירי טפי
מטומאה שלא מחבורין דחללאה צפ'
שני דמסקת ע"ז (דף יג:):

ביעותותא מרפא. תימה
לר"י והא בפרק

בחרה לדנה (דף ע"א). בגמרא בי"ט אומרים כל הנשים מחות דרות מ"ט דבי"ט אגב בעימותא [דמלאכא] דמוסא חזא ובי"ה פליגי עליה

וְקֹא מִקִּשָּׁה הֵסֵם אֵלֶּה הֵם דְּמִיָּה
כִּ"ט אֲזֵמִירִים * כֹּל הַגִּישִׁים מֵתִים וְזָקִין
וְזֹכֵקוֹ אֵלֶּה טַעֲמָה דְּכִ"ט וְכִי אֲלַמֵּה דְלֵה
יַעֲמֹתָהּ דְּמֵלֶךְ לֹא מִרְפֵּאִי דְלֵה חֲזִי
יֵשׁ וְכֹתוּ תוֹרָה שְׁנֵה יִרְחֵי מִרְפֵּאִי יִשְׁלַמֵּה
מְנַבְּרֵהוּ לְקֹאֵם אֲחֵיהֶם מִרְפֵּאִי עֵין
מֵאֲמֹנִן וְיִהִי לְשִׁנְתִּים יָמִים (שְׁמוֹנֶה ז' ג')
שֶׁלֹּשׁ שָׁעִים הֵי עֹקֹב בְּצִוְתוֹ וְכֹל אֲדָמָה
דְּמִנְחָתָהּ זִכְרוֹן לִיכָא לְמִילְךָ וְזִכְרוֹן וְזֹכֵר
אֵם מִתָּה פּוֹרְעֵנוֹת מַעֲשֵׂוֹת הֵרִי מוֹזֵר

א"ח י"ב במנחם סתיו
מקובל ודיוק כדאמרינן ב"ר עקיבא דיש במינו טהרה במקור בעי נבי מנח דהחם איצטריך קרא במנח לומר דבעי מינו
י"ז כחב מזכר ל"ר דבעי מינו. עמ' במהותו וכמדובר גמ' ה"ו: מנחול לפנים מן הקלעים מנחה שכינה והליום יחזו
דכח למשכן העדות זה מנחה וזה מנחה עמי ל"ה: ואשכח דאמר ותי' מ' בהארכת זמן כלומר דכח
מנחה כשהיא חיה ומן עד ג' עשמים חלילי ג' שנים:

חוץ מפרש סוטה. ואפי' בס"ת: משמו. של ר"מ: שנקבש.
של כל סוטה וסוטה: מאי בינייהו. כלומר במאי קמיסלי בזה
טעמא: למחול לה. מפרש סוטה שבספר מרי. לת"ק מחקין
מל' יעקב לא מחקין: די הני תנאי. דאפילו גמי בנכחיה לשמה:
דאינאיהו. כלל נשים לשמה של זו.

אמר רב נחמן וכו'. איזה נמי פריך
דהני תנאי לאו כי הני תנאי ופריך
לאדק גיטא ואית ליה נמי דרב
פפא וה"ק איכא למיפדל להאי גיטא
ואפלו למיפדל להאי גיטא: **כעס**.
נט לגרש את אשתו ונמלך מלגשה:
בן עירו. ששמו כשמו והוא מאותה
העיר: **שמי בשמך וכו'**. ובני עיר
אחת באנתו וגט ולי רחוי לי תיחוי לי
ואגרש בו את אשתי: **פסול לזה**
לגרש בזה. דדרשני לה לשמה דכתיב
וכתב לה ספר כריתות. והכל נמי
כתיב ועשה לה הכתב: **מני**. אשת
דקמי דיבין ששמה נבדקה ר"ש
היא דלמר מנחתה ואח"כ
משק דלי לא אקריה כריטא לא
הוה מידקה עד שמקריה מנחתה
דכתיב ומרת עמן: **לא אמר אין וכו'**.
פולס. במתני' (קמ"ד ב' כ'): ר"ש אית
דלמר לעיל (ד' ע"ט): משקריה הקומץ
איה יכילה לחזור בה אלמא מקריה לה
קודם שתשקרה: **במחצית ליום**. זה
היה דלא עזרת נשים וגם שער
נקור דלא נתקדשו בקדושת עורה

והיו הן כשאר הר הנגב: עמו
במחילתו. ובמדבר נמי היו "ז' מחנות
 לפנים ימין הקלעים מחנה שניה
 והלויים חנו סביב למשכן העדות
 (במדבר ח) זה מחנה לוי והדגלים
 ג' פרסאות זה מחנה ישראל ומשה
 היה לוי וקאלמר עמו: **שם תפרוס**
 נדה. אגב ציעמותא דמים המרים.
 והנה והזו והזנה וצעל קרי אסורים
 במחנה לוי כלשליין בפסוקים פסוק
 אלו נדרים (ד' טו): **פחדא זמית**.
 דאנה שאניה בזה פסוקא אלה דואגת
 שמה יבואו חייבים להורגה נומת את
 המקור מהלואי דא יאשי' צענת וסמה.
 והיא' נדה אדאנה איתמאר צענת
 הגיע שעת וסמה ולא בדקה טמאה
 מפני שאורח צומט בל ר"מ אומר
 אל היתה במחנה והגיע שעת וסמה
 ולא בדקה טמורה אל חסד אשרי קט
 ומלאכה טמורה ולא אשר אורח צומט

בא שחררה ממקנת את הדמים:
יִפְסוּסָא. הנהא פמאום כנון וז שלא
 יתמה חמירה עד בעשיו ופמאום הוה
 מרגשת בצערה וכן באחר שבהא הוה
 שמועת מרדכי פמאום: **מַרְשִׁיא**. דלמים.
 פומא את המקור: **מִנִּי מַסְנִי**. דקמני
 יש וכות מולה ג' שנים: **כְּדִי כִרְסָא**
הַעֲוִירָא. דלדש ונקמה ע"י זכות ויכר
 ומרעה ורע כשעור השענכר ויכר
 במעטותיה: **הִרְאָו לַסְפֵּר**. לחיות
 ולבא ליד סיפור שגחו של מקום:
וּמַסֵּ' שְׁאִין רִאִיָּא. גמורה לדבר
 דזכות מולה י"ב חודש וכו' לדבר. ולקמני
 מפרש חמאי חנה ראיא: **לְפֻם מַלְלָא**
 דזכות מולה י"ב חודש וכו' לדבר. ולקמני

מלכי ישפר עליך וגו'. דניאל אמר לנבוכדנצר בשפתו לו החלום שהיה נעדר מן האנשים וליהיות עם בהמה ויהי להן מלכה ואחש המלך מלכי ישפר עליך עמי מיטב בעיניך להאמין לעמי: **והסיד בדרקס פרוק.** מתאך ע"י דקדק פדה: **ועוסיך במיין.** ועוסיך במינה העמים: הן

לה משמע לשמה (ערוך יצחק). כתב לה אמר רחמנא. כתב לה בני תמינה, הכא כתיב לה (לנש) (שם). למחנה לוייה, כל הר בניי חזן למומת העוהה (פסחים סז). עמר, ומשה לוי היה (שם). טפה (תורה טז). פחדא צמית, למה יראה כי הכא ממך פחד כרסו והניע שעת וקפה ולא נזכר הדמיון, ביערתא מרפא, הנהלת פמאוס פלרט רואה או שומע ונכל מרפא

מסורת הש"ס

(א) גיטין כד. פרוכין יג.
(ב) גיטין כ. ושיני. (ג) געליל
יט. (ד) געליל לקמן כד.
(ה) געליל יט. (ו) חוספתא
דכלים פ"א ע"ב פקחים קו.
חזר מהר"ם מגילה ע"ה
(ז) נדר על. נדר. (ח) ע
סנהדרין ק"א. (י) כ"ב ד.
(כ) גיטין נה. (ל) דף
כ"א. (מ) ועיי' חוספות
מנחות נ"ב. ד"ה א"ן.
(נ) כשי' ויבדלוהו אהרן כל
אומן י"ב מושב.

יורה אור השלם

1. כי יקח איש אשה
והוא וקחה את
התמנהל כבעליו כי מצא
בה ערות דבר וכתב לה
ספר בריתות ונתן בידה
ושלחו ממנו:

דברים כ א

2. ואלו איש אשר תעבר
עליו רוח קנאה וקנא את
אשתו והעמיד את
האשה לפני י ופשה לה
הבזק את כל התורה
הזאת:

3. והביא האיש את
אשתו אל הכהן וישיר
את כרבתה עליו עשרת
האיפה קמח שערים לא
זקק עליו שמן ולא יא
עליו לבנה כי מנחת
קנאת עז:

מזכרת עז:

[illegible]

גליון הש"ס

נב' והתניא טבא מיה. ע'
ומהיס ד' לז ע"ז מדיס
ונעמלים: תוס'
ד"ה בעיתותא כו' כל
הנשים צ"ל האנושים:

מוסף רש"י

חוץ מפרשת סוטה.
 אולי נספר מורה קמבר
 לא לחתום לה מן
 המורה חתם (עודובי יג.)
 שן מקדש, מגילה על
 סוטה וסוטה (בה) אן
 מגילתה כשרה
 להשקות בה סוטה
 אחרת. סוטה שנכתבה
 מגילה ואחרת טמאה אן
 וסוטה אן מגילתה
 כשרה לטעם אחת, אלמלא
 כתיבה נכתבה שתי וסות
 נמי דאן מוסקין לה מן
 המורה. כתב לרשב"א
 אן אשורו ונמלך. וזמר
 וז מגילה אחת (שם)
 וי"ד (י"ד) ספול (שם)
 בר. אלמלא וכתב לה ששע

דקה טבורה שהחזרה מפלגת
 (דף טא ז).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones